

"האופוזיציה הבונה"

עזרת לבגין יותר

מאשר אנשיו שלו

"זוהי אופוזיציה בונה — היא בונה את הליכוד וליגלה בעלת-הטור זיוה יריב על עמדתו של המערך, מאז שלח אותו הבהור לגלות האופוזיציה."

ואכן, בשעה שמנחם בגין חזר הביתה, ממה שנראה כמסע-ניצחונות הסר-תקדים (ראה עמודים 24-26) היה המערך נתון במה שנראה כמסע של התאבדות.

מוגש הטיפשות. תחת להעמיד מול המדיניות הניצית העיקבית של בגין מדיניות יוגית עיקבית לא-פחות, עשה המערך את הליפק.

הוא קיבל על עצמו משימה מגוחכת מאין-כמותה — להוכיח לציבור שהוא ניצי יותר ממנחם בגין.

לאורך כל החזית מתחו אנשי המערך ביקורת על המדיניות של ראש-הליכוד, וכמעט האשימו אותו בתבוסות וביפוי נפש:

● ח"כ מנחם הכהן, איש מפלגת העבודה ורבי-ההסתדרות, התעקש להתפלל בתשיעה באב בהר-הבית. אנשי חרות, לעומת זאת, ויתרו הפעם על התפילה, שביגלה התנגשו עם המישטרה בכל השנים הקודמות. נימקם: הרצון שלא לגרום קשיים לממשלת-בגין.

● בעוד ששר-הדתות בממשלת בגין, יחד עם ראשי רוב המפלגות בארץ, מהליכוד ועד שלי, תבעו את החזרת עקורי אקירת ובריעם לכפריהם, התייצבו עסקני מפלגת-העבודה בראש המאבק נגד תיקון העוול. כך הגישו למנחם בגין על מגש של טיפשות את ההוזמנות לעשות מעשה שיהיה צודק, אנטי-לאומני ובעל תהודה תעמולתית עולמית.

● בהתפרסם, תוכנית-השלום" שהביא מנחם בגין לארצות-הברית, מתחו ראשי המערך בכנסת ביקורת קטלנית עליה, מפני שלא היתה די קיצונית לטעמם. בייחוד טענו כי בגין לא פירט במידה מספקת את סודות-השלום, שיש לתבוע אותם מן הערבים.

● איש אחדות-העבודה במפלגת העבודה, הח"כ הנץ דני רוזנלוי, הציע לכנסת לדון על התנהגותיות — כשהכוונה היא לייסר את בגין על שהתחייב, כנראה, שלא להקים התנהגותיות לפני ועידת-ז'נבה.

● ראש האופוזיציה, שימעון פרס, מתח ביקורת חריפה על החלק היחידי בתוכניתו הכלכלית של שימחה ארליך, שהיה פופולרי: קיצוץ תקציב-הביטחון. לעומת זאת שיבח יהושע רבינוביץ את כל שאר חלקי התוכנית, כגון ביטול הסובסידיות ועליית המחירים.

דמען חוד מלכותו. כבריטניה ידוע המורשג, "האופוזיציה הנאמנה של תוד מלכותה".

בארץ קיימת עתה, "האופוזיציה הנאמנה של מר בגין" — וייתכן שהיא עוזרת לו עוד יותר מאשר אנשיו שלו.

בני-ברק

בעיטה עם כיפה

האווירה ברחוב השומר נדרכה לקראת שבת, אך הפעודה האלימה היחידה שנעשתה היתה בעיטה בתייצפיה מרגנז' של בלש

אילמלא היה השוטר יוסף זמורי, בלש היחידה המרכזית של מישטרת תל-אביב מפעיל את שריריו, היתה עוברת על רחוב השומר שבת שקטה לגמרי. אלא שהבלש הגברתן, שמיספרו האישי 42511, ראה כנראה יותר מדי טלוויזיה. הבעיטה שהג' חית בפניו של המפגין פסח בר היתה הפעולה האלימה היחידה שאירעה בשבת ברחוב השומר.

בלש חדש ומודרני. לילה-שבת ירד על רחוב השומר באווירה של סקרנות.

קבוצות של דתיים ויתרו על התפילה, והעדיפו לצפות בעומד להתרחש בצומת המריבה, שמרבית החילוניים שהתרכזו בו היו ציוותי טלוויזיה, צלמים ועיתונאים.

רק כאשר הציבו השוטרים את המחר סומים שהפעם, לשם שינוי, היו צבועים כהלכה והוארו עלידי ורקור שהותקן אחרי האסון, התלהטו במיקצת הרזות. "זהו, זה הסוף", התמרמרה ורה נשר, הם יוצרים כאן גטו! גטו חדש ומודרני! הם סוגרים בגדרות את המקום שבו אני חיה כבר עשרים שנה. בשביל זה ברחתי מהנאצים באירופה? כדי שכאן יהיה לי גטו חדש?

"טענה יפה מאד הם טוענים, להתחשב ברגשות שלהם! מעניין שהם נזכרו ברג' שות שלהם מחדש רק אחרי שהוקמה הממשלה הזאת! יש כבר שכנים בשכונה שלנו שקיבלו הצעות מהדתיים למכור את הדירות שלהם, והמחירים שהם מציעים זו ממש בדיחה. הם מציעים חצי מחיר מערך הדירות כאן, הכל מתוכנן אצלם!"

מאחורי ורה נשר עמדה אשתו של חבר הכנסת, הרב שלמה לורנץ, הבוחש בקלחת האירועים ברחוב השומר גם מהבחינה הפיננסית (העולם הזה 2080). הרבנית נדה את ראשה בהשתולמות. "הדימויים שורה משתמשת בהם," אמרה הרבנית, "הם כמו דקירה בליבי. זה נורא, להשוות מה שקורה כאן למה שקרה אצל הנאצים. אני יכולה להבין את הפגיעה ברישותיה, אבל מזועזע אותי לשמוע את ההקבלה שלה. אחרי הכל כולנו יהודים, וכולנו גרים כאן כבר הרבה זמן, והם צריכים להתחשב בנו." "אבל, אנחנו היינו כאן לפני שאתם הגעתם!" טענה בתמימות ז'אקלין שפאק, ילדה חילונית בת עשר.

"כן, אבל כולנו יצאנו ממצריים ביחד, כולנו יהודים, והנשמות של כולנו היו במעמד הריסיני," פסקה הרבנית, וניסתה ללטף את הילדה שהתחמקה בעקשנות מ' היד המלטפת.

בוויכוחים כגון זה ירדה השבת על רחוב השומר. ההפגנה שתוכננה לא התקיימה שכן באותו בוקר, כאשר עקיבא שרון, איש ד"ש מחברי ועד החילונים הגיע לתחנת-המישטרה כדי לקבל את הרישיון להפגנה, ציפתה לו הפתעה. תחת שיקבל את הרישיון הוא נעצר, בחשד שיום הפגנה בלתי-חוקית שבו עקודס-לכן. תרגיל מיש-רתי עתיקיומין בוצע שוב בהצלחה.

בעיטה בפני המפגין. טור המכור ניות שהתארגן לשיירה בבוקר יום השבת. ניראה עלוב למדי, רק עשרים כלירכב השתתפו בהפגנה הממונעת. זה היה חסר סיכוי מראש, ושני הצדדים ידעו זאת. אפריים סעדון, מראשי ועד החילונים, שקיבל מיכתב-איוס-ברצח בבוקר יום ה' שישי, הוביל את השיירה עד כדי מטרים ספורים לפני המחסום. שם בלם אותו בגופו סג'ניצב יגאל לרשי, כשחיוך רחב שפוך על פניו.

"אנו מסתמכים על תקנה 4 ג' של הוועדה המיוחדת, הקובעת כי הרחוב יהיה פתוח לתושבי השכונה," טען סעדון ב' דורשו לעבור את מחסום המישטרה. "המישטרה לא תאפשר את המעבר," חיך סג'ניצב לרשי, "זה לא יעזור לכם, אנו פועלים כחוק."

באותו רגע הפגין הבלש יוסף זמורי את פירושו-שלו לחוק, הבלש הגברתן וגבה-הקומה, ששוטט כל הבוקר בין ה' מתגודדים כשכיפה סרוגה לראשו, בהש' פעת סירטי טרפיקו ככל הנראה, עמד בדרכו של הרכב השני בשיירה. מכונית מדגם פולקסוואגן ציאה אדומה השיתה נהוגה בידי פסח בר, תושב השכונה.

כאשר הגיעה הפולקסוואגן האדומה עד למרחק של מטר אחד ממנו, שיחק זמורי את חלקו שלו בהצגה. הוא השיע עצמו כאילו הרכב פגע בו, פלט שאגת-קרב אדירה, קפץ מעל גגה של המכונית לצד הנהג, הניף את רגלו, ובעט — דרך החלון הפתוח — בפניו של הנהג. פסח בר, לאחר-מכן ניסה להימלט מהמקום, אולם למזלו הרע נתפס על-ידי שוטר במדים, שלא זיהה את הבלש המחונן. רק במזל נחלץ זמורי מועם המפגינים, הסיר ב' מהירות את כיפתו הסרוגה ונעלם מהשטח. חבריו של זמורי, וקציני המישטרה, ניסו לחפות עליו ולהתעלם מן העובדה שהמכה הוריו היה שוטר. רק יגאל לרשי הסכים לקבל מפסח בר תלונה, והודה כי זמורי הינו שוטר ללא-מדים.

"מתרגלים למצב החדש". השיירה לא עברה את המחסום, וכעבור חצי שעה של ויכוחים, התפורו כלי הרכב, כאן הסתבר לפתע, כי שיטת הסיפוח הוחלל פועלת היטב בשכונה הסוערת. בליל שבת נסגר רחוב נוסף בשכונה, רחוב יצחק מאיר הכהן, ושם עלול להתרחש האסון הקרוב, שכן שרשרת הברזל שנמתחה

בלש זמורי ממתין לשיירה — כיפה לתחפושת

בכניסה לרחוב, אינה ניתנת כלל לראייה, והצומת חשוכה לגמרי.

מישטרת ישראל העלימה עינה באלגנ' טיות רבה מהמחסום החדש, ואף התעלמה מהמלצת הוועדה המתירה מעבר חופשי לתושבי השכונה ברחוב השומר, אולם בנושא אחר, בחקירת תאונת הדמים בה נהרג הרצל עטייה, מסתבר שהחקירה מתקדמת לשביעות רצונם המלאה של חרדי בני-ברק.

רשינו של דוד פטאו, הנהג שנפצע קשה — ועדיין מאושפז — בתאונה שבה קיפח הרצל עטייה את חייו, נשלל. ה' שלילה האדמיניסטרטיבית נומקה בכך, שקצין המישטרה הבכיר שפסל אותו, היה בשוכנע שיש יסוד להאשים את דוד פטאו בעבירה בקשר לתאונה שבה היה מעורב. נוסח שלילת הרישיון, מהווה נקיטת עמדה ברורה וחד-משמעית בחקירת האסון, ל' מרות שהחקירה הרשמית טרם הסתיימה. נראה שהסערה שעורר האסון ברחוב

תמונת השכוע: חרדים בקטע החסום של רחוב השומר בבני-ברק במקום לבית-הכנסת